

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.V.21.434/2015/6.

A tanács tagjai: Dr. Molnár Ambrus a tanács elnöke, Dr. Madarász Anna előadó bíró, Dr. Ambrus Zoltán bíró

A felperes:

A felperes képviselője: dr. Molnár Beáta ügyvéd

Az I. rendű alperes:

Az I. rendű alperes képviselője: dr. Frei János ügyvéd

A II. rendű alperes:

A II. rendű alperes képviselője: Hergenröder Ügyvédi Iroda
(ügyintéző: dr. Hergenröder Tamás ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: felperes (25. sorszám)

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma: Pécsi Törvényszék 1.Pf.20.224/2015/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma: Pécsi Járásbíróság 13.P.22.976/2013/18.

Rendelkező rész

- A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.
- Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek személyenként 130.000 (százharmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.
- Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak felhívásra 420.000 (négy százhuszezer) forint le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [1] A felperes 2013. december 12. napján előterjesztett, utóbb módosított keresetében 4.200.000 forint, ennek 2012. május 18. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket. Előadta, hogy 2009. február 6. napján a Zrt. mint hitelező és zálogjogosult két szerződést kötött adóssal (a felperes volt élettársával) és a felperessel mint zálogkötelezettrel. Az egyik szerződésben a hitel összege 6.000.000 forint, a másikban 500.000 forint volt. Az adós egyik hitelt sem törlesztette, így

azokat a hitelező 2011. március 30. napján felmondta, erről a felperest - mint zálogkötelezettet értesítette. A felperes tudomásul vette, hogy a zálogként felajánlott ingatlanból a hitelező érvényesíti a zálogjogát. 2011. március 30-i keltezéssel azonban a hitelező arra is felszólította, hogy az adós tartozását három napon belül fizesse meg, jöllehet sem adóstárs, sem készfizető kezes nem volt. A hitelező a Budai Központi Kerületi Bíróságon beperelte az adóssal együtt, és a meghozott ítélet szerint a fizetési kötelezettség az adóst terhelte, míg a felperest annak tűrésére kötelezték, hogy a végrehajtási eljárás keretén belül, árverés útján a hitelező a követelését kielégítse. Emellett egyetemlegesen kötelezték 645.759 forint perköltség megfizetésére. Ő - mint zálogkötelezett - a szerződésben foglaltaknak eleget tett, a zálogtárgyat nem vonta el, állagát megőrizte, tűrte, hogy abból a zálogjogosult kielégítést keressen. Szerződésszegést az adós követett el. A bíróság tévesen ítélte meg a helyzetét a Pp. 51. § a) pontja szerinti kényszerű pertársként, mert az a Pp. 51. § b) pontja szerint egyszerű pertársaság volt. Egyik pertárs cselekménye vagy mulasztása nem szolgálhat a másik előnyére vagy hátrányára. A perköltség viselésére pedig a Pp. 82. § (2) bekezdése irányadó, vagyis azt meg kellett volna osztani. E perben a képviselővel a II. rendű alperes keretén belül működő I. rendű alperest hatalmazta meg. Az I. rendű alperes a tárgyalásokon nem jelent meg, a végzéseken foglalt felhívásokat nem teljesítette, beadványt nem terjesztett elő, bizonyítási indítványt nem tett, így az alperes oldalán a bíróság semmit sem tudott figyelembe venni, a rendelkezésre álló adatok alapján döntött. A perben a felperes jogi helyzetét nem tisztázták. Az I. rendű alperes az ítélettel szemben fellebbezett, de az ott elrendelt hiánypótlásnak nem tett eleget, így a fellebbezést hivatalból elutasították. A jogerős ítéletet az I. rendű alperes nem adta át a részére, arról nem is értesítette. Az ítélet tartalmáról 2013. május 21. napján egy fizetési felszólításból értesült. Ekkor perújítással élt, de azt elkésettség miatt elutasították. Az I. rendű alperes nem teljesítette a megbízási szerződésben foglaltakat. Jogellenes magatartást tanúsított, amikor nem tette világossá, és nem különítette el a kényszerű és egyszerű pertársaságot az általa képviselt személyeket illetően. Szükségtelennek minősítette az ellene mint zálogkötelezett elleni perindítást, mert ő a szerződésben vállalt kötelezettségeit teljesítette, a kielégítést sem akadályozta, hanem elősegítette. Ennek a perköltség viselésénél is kifejezésre kellett volna jutnia, és ehhez kellett volna az I. rendű alperes eljárása. Az alperesi magatartással okozati összefüggésben keletkezett az a kára, hogy végrehajtás csak ellene indult, és a perköltséget tőle tiltották le. 1.200.000 forint kár azáltal keletkezett, hogy a perköltséget a fizetéséből letiltották. Emellett kára az ügyvédi költség, megromlott egészségi állapota miatti gyógyszer- és kezelési költség, továbbá, hogy a végrehajtás során a járművét kivonták a forgalomból, tömegközlekedést kellett igénybe vennie, az

ingatlanába nem mehetett vissza, albérletbe kellett költöznie. Egyéb ingatlanai a ráterhelt végrehajtás miatt eladhatatlanná váltak. Mindezek miatt a kára összesen 3.000.000 forint, amit nem vagyoni kárként kívánt érvényesíteni. Keresete jogszabályi hivatkozása a régi Ptk. 339. § (1), 350. § (1), 355. § (1), (4), 360. § (1) és (2) bekezdése, az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény (Ügyvédi tv.) 67. § (1), 69. § (2), (3), 74. § (1) bekezdése volt.

- [2] Mindkét alperes a kereset elutasítását kérte. Az I. rendű alperes védekezése szerint az ügyvédi megbízás a felperes és a II. rendű alperes között jött létre. Előadta, hogy az érvényesíteni kívánt igény alapjául szolgáló tényeket, azok bizonyítékait a felperes nem terjesztette elő, a követelt összeg jogalapját ésösszezszerűségét sem jelölte meg részletesen. Azt sem tekintette megállapíthatónak, hogy melyik alperestől mit és milyen jogcímen követel. Közös előterjesztett nyilatkozatuk szerint a felperes és élettársa együtt volt perelhető, hiszen a felperes zálogkötelezett helytállási kötelezettsége csak a hitelügylet perbeli eldöntése alapján volt megállapítható. Közöttük kényszerű pertársaság állt fenn. Egyebekben a II. rendű alperes az ügyfelek utasítása szerint járt el, a felperes maga erősítette meg volt élettársa előadását, miszerint a peres ügy intézésével megbízta őt. Jelezték: a felperes felhívás ellenére azösszezszerűséget nem dolgozta ki, az sem állapítható meg, hogy a perköltségből - a letiltás alapján - mennyit fizetett meg.

Az első- és másodfokú ítélet

- [3] A Pécsi Járásbíróság 2015. január 28. napján meghozott 13.P.22.976/2013/18. számú ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül az I. rendű alperesnek 266.700 forint, a II. rendű alperesnek 210.000 forint perköltséget, az adóhatóság külön felhívására 252.000 forint feljegyzett illetéket.
- [4] Az elsőfokú bíróság idézte a régi Ptk. 474. § (1), (2), 475. § (1), 479. § (1), 318. § (1) és 339. § (1) bekezdését. Rögzítette, az alperesek marasztalását a felperes arra alapozva kérte, hogy álláspontja szerint az I. rendű alperes mulasztása miatt lett ő és volt élettársa a Budai Központi Kerületi Bíróság 5.P.22.865/2011. számú ügyében (előzményi per) pervesztes, a II. rendű alperes az Ügyvédi tv. alapján az I. rendű alperes által okozott kárért köteles helytállni. A megbízási szerződés alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a jogviszony nem a felperes és az I. rendű alperes mint ügyvéd között jött létre, hanem egyik részről a felperes és volt élettársa, másik részről a II. rendű alperes között. Ezen alapult a kereset I. rendű alperessel szembeni elutasítása.
- [5] A II. rendű alperes a felperes és volt élettársa képviselőjét az

utóbbi utasításai szerint látta el. Mivel a hivatkozott perben az ellenérdekű fél keresete teljes mértékben alaposnak tűnt, a felperes és volt élettársa bizonyítási indítványt nem terjesztett elő, arra törekedtek, hogy olyan helyzetbe kerüljenek, amiben képesek a fennálló tartozást megfizetni. A fellebbezéssel összefüggésben illetéket kellett fizetniük, annak előlegezésére a jogi képviselő nem köteles. Mindezeket értékelve az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a II. rendű alperes magatartásával nem okozott kárt a felperesnek. A kölcsönszerződés alapján a felperest és volt élettársát együtt perelhették, a marasztalás során a bíróságnak a perköltséget mindkettőjükkel szemben meg kellett állapítania, így az alpereseket e körben sem terheli mulasztás. Az a körülmény, hogy a felperest a végrehajtás során adósként nevezték meg és nem jelzálog- kötelezettként, nem a jelen perben, hanem a végrehajtási eljárásban orvosolható probléma. Az elsőfokú bíróság tehát arra a következtetésre jutott, hogy egyik alperes részéről sem volt megállapítható jogellenes magatartás. A felperes keresetében kért vagyoni és nem vagyoni kárra vonatkozó igény egyébként sem volt pontosan meghatározva, azt a felperes többszöri felhívás ellenére sem dolgozta ki. A II. rendű alperessel szembeni keresetet erre tekintettel utasította el az elsőfokú bíróság.

- [6] A perköltségről a Pp. 75. § (1) és 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.
- [7] A felperes az ítélet megváltoztatása és a keresete teljesítése érdekében fellebbezett.
- [8] A Pécsi Törvényszék 2015. május 14. napján meghozott 1.Pf.20.224/2015/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül az alpereseknek személyenként 133.350 forint másodfokú perköltséget, az államnak az adóhatóság felhívására - 336.000 forint le nem rótt másodfokú illetéket.
- [9] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú ítéletben szereplő tényállás helyes, azt az ítélezése alapjául elfogadta, az elsőfokú bíróság jogi következtetése is helyes volt, döntése érdemben megalapozott. A fellebbezéssel kapcsolatban kifejtette, hogy a II. rendű alperesnek az Ügyvédi tv. 74. § (1) bekezdése szerinti megbízási jogviszonyra tekintettel a régi Ptk. megbízásra vonatkozó rendelkezései szerint kellett eljárnia. A jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel. A megbízás alapján eljárni jogosult és egyben köteles ügyvéd az I. rendű alperes volt, és az ügyvédi tevékenység körében okozott kár megtérítésére az Ügyvédi tv. 10. § (1) és 69. § (2) bekezdése alkalmazandó. A kárt okozó ügyvéd mögöttes felelősségének érintése nélkül az ügyvédi irodával együtt is perelhető (Ügyvédi tv. 69. § (3) bekezdés). Nem helytálló az elsőfokú ítéletnek az a

megállapítása, miszerint az I. rendű alperessel szembeni kereset azért alaptalan, mert a megbízás a felperes és a II. rendű alperes között jött létre. A keresetet az I. rendű alperessel szemben is azért kellett elutasítani, mert az előzményi perben a jogi képviselő ellátása során kártérítésre okot adó jogellenes magatartást nem követett el, ezért felelősséggel nem tartozik. A felperes fellebbezésében állította, hogy az I. rendű alperes a perben nem megfelelően képviselte, ezáltal megszegte az Ügyvédi tv. 1. §-ában és a 3. § (2) bekezdésében írt kötelezettségét. A felperes a személyes meghallgatása során elismerte, hogy az előzményi perrel valójában ő nem foglalkozott, volt élettársa tartotta a kapcsolatot az I. rendű alperessel. A volt élettárs tanúként azt vallotta, hogy szóban létrejött megállapodásuk alapján a felperes érdekeit is ő képviselte az ügyvéd előtt, akivel a peres ügyet átbeszélte, és aki kérésére az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést nyújtott be, melynek illetékét azonban a volt élettárs nem róta le, mert nem volt rá pénze. A tanú vallomása alátámasztotta az I. rendű alperes személyes előadását. A felperes, aki az előzményi per idején volt élettársával teljes érdekközösségben állt, a per intézését, a jogi képviselővel való kapcsolattartást és a perbeli jognyilatkozatok megtételét rábízta volt élettársára. Ez alapján az I. rendű alperes alappal bízhatott abban, hogy a felperes képviseltét is az érdekeinek megfelelően ellátja a megbízás alapján, amikor az ügrről a volt élettárssal egyeztetett és a perben a jogi lépéseket az ő utasítása alapján tette meg. A fellebbezési illeték megelőlegezése nem tartozott ebbe a körbe. Az előzményi per ítéletének indokolásából kitűnően az ottani felperes keresetének a régi Ptk. 255. § (1) bekezdése alapján adtak helyt. A felperesnek az az érvelése, hogy a hitelintézetnek volt élettársa szerződésszegése miatt őt mint zálogkötelezettet nem kellett volna perelnie, nem helytálló, mint ahogy az sem, hogy a tartozásért adósként felelős volt élettársával nem képeztek a Pp. 51. § a) pontja szerinti egységes pertársaságot. A hitelező ténylegesen a volt élettárs szerződésszegése miatt mondta fel a szerződést, követelésének biztosítékaul azonban a felperes tulajdonát képező jelzálogjoggal terhelt ingatlan szolgált, amiből a hitelező kielégítést kereshetett. A felperes részéről a szerződésben vállalt kötelezettség esedékessé vált. A perben hozott döntés tehát a pertársakra a felperesre és a volt élettársára a perben való részvétel nélkül is kiterjedt volna. Az I. rendű alperes a jogi képviselő szabályait nem sértette meg, amikor a perköltség viseléséről szóló ítéleti rendelkezés ellen jogorvoslati kérelmet nem nyújtott be, illetőleg ennek szükségességéről vagy indokoltságáról a felperest nem tájékoztatta. Jogellenes magatartás hiányában sem az I., sem a II. rendű alperes nem tartozik kártérítési felelősséggel.

[10] A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. § (3) bekezdése, a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM

rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján határozott.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

- [11] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Állította, hogy az alperesek a volt élettársa képviselőjét ellátták, de az övét nem, hiszen a hitelező más jogalapon perelte az adóst és a zálogkötelezettet. Az I. rendű alperes képviselői tevékenységét végezve a felperes vonatkozásában nem megfelelően járt el. Az ítélet is alátámasztotta azt a tényt, hogy az I. rendű alperes a volt élettárssal tartotta a kapcsolatot, az ő igényeit érvényesítette a perben. A felperessel az I. rendű alperes nem tartotta a kapcsolatot, az aktuális történésekről, beadványokról, bizonyítási indítványokról nem tájékoztatta, a fellebbezési illeték megfizetése érdekében nem kereste meg, így erről nem is tudott. Részére a jogerős ítéletet nem adta át. Nem felel meg a valóságnak, hogy őt volt élettársa képviselte volna. Mint zálogkötelezett teljes mértékben eleget tett a kölcsönszerződésekben vállalt kötelezettségeinek, szerződésszegést csak volt élettársa, az adós követett el. Állította, hogy közte és volt élettársa között nem jött létre a Pp. 51. § a) pontja szerinti kényszerű pertársaság, köztük e § b) pontja szerinti egyszerű pertársaság állt fenn. Ennek megfelelően egyik pertárs cselekménye vagy mulasztása sem szolgálhat a többi pertárs előnyére vagy hátrányára. A bíróság egyes pertársak cselekményeit, illetőleg esetleges mulasztásait a másik pertárs cselekményére tekintet nélkül, attól teljesen függetlenül bírálja el. Egyszerű pertársaság esetén a perköltség viseléséről a Pp. 82. § (2) bekezdése rendelkezik. Az I. rendű alperes nem teljesítette a megbízási szerződésben foglaltakat, így jogellenes magatartást tanúsított, amikor nem tette világossá, illetve nem különítette el egymástól a kényszerű és az egyszerű pertársaság fogalmát, pedig ez az előzményi perben indokolt lett volna. Az előzményi perben egyébként indokolatlan és szükségtelen volt, hogy vele mint zálogkötelezettel szemben is igényt érvényesítsenek, hiszen a zálogszerződésben foglalt kötelezettségeinek eleget tett, a kielégítést nem akadályozta, sőt elősegítette. A per az adósnak felróható okból indult meg, így szükséges lett volna a jogi helyzet tisztázása az I. rendű alperes részéről, illetve hogy az egyszerű pertársaságra vonatkozó rendelkezéseket a perköltség tárgyában érvényesítse. Az I. rendű alperes ezen magatartása miatt indult végrehajtás a felperes ellen, és csak tőle tiltották le a perköltséget. Az alperesek kártérítési felelőssége a régi Ptk. 339. § (1), 355. § (1) és (4) bekezdése alapján fennáll. Azt is érthetetlennek minősítette, hogyan lehetett pervesztes, amikor kötelezettsége az előzményi per megindításakor még nem lépett életbe, illetve azzal az ellenérdekű fél még nem élt, meg sem próbálta érvényesíteni. A

zálogkötelezett - ha csak kifejezetten nem így vállalt kötelezettséget -, nem adóstárs, nem egyetemleges kötelezett és nem is készfizető kezes. A jogerős ítélet ellentétes a régi Ptk. 251. §-ával, a Pp. 51. és 52. §-ával.

- [12] Az alperesek felülvizsgálati ellenkérelmükben a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérték. Az eljáró bíróságok a tényállást teljes körűen tisztázták, a megállapított tényekből helyes jogi következtetést vontak le, és ítéletük megalapozott. Álláspontjuk szerint a felülvizsgálati kérelem nem jelölt meg olyan anyagi jogszabálysértést, ami a jogerős határozat hatályon kívül helyezésére vezethet. A felperes előadása a kereseti kérelmében írtakhoz képest új nyilatkozatot tartalmaz, akárcsak a fellebbezési kérelme. Az, hogy a felperes személyesen nem jelent meg az I. rendű alperessel folytatott megbeszéléseken, hogy őt az általa megbízott volt élettársa az ott elhangzottakról nem tájékoztatta, a felperes és volt élettársa között fennálló kommunikációs hiba nem róható az alperesek terhére. A per során az egyszerű vagy kényszerű pertársaságnak nincs jelentősége annak megállapításával összefüggésben, hogy az alperesek jogellenes magatartással okoztak volna kárt a felperesnek. A felperes csak volt élettársával együtt volt perelhető, hiszen zálogkötelezett helytállási kötelezettsége csak az alapul szolgáló hitelügylet perbeli eldöntése alapján volt megállapítható. Állították, hogy az előzményi perben alperesi oldalon kényszerű pertársaság állt fenn. Az hogy a felperest a perköltség megfizetésére kötelezték, abból eredt, hogy a pert elvesztették. A Pp. 78. §-a szerint a perköltséget a pereszes fél fizeti. A Pp. 82. §-a szerint a pertársakat egyetemlegesnek kell kötelezni a perköltség megfizetésére. Ez jogszabályi előírás, az ilyen tartalmú rendelkezés nem róható az alperesek terhére. Jogellenes magatartás hiányában az alpereseket kártérítési felelősség nem terheli. A végrehajtó esetleges hibája nem róható az alperesek terhére, csakúgy mint a volt élettárssal szembeni végrehajtás eredménytelensége. A felperes az elsőfokú eljárás során keresetének jogalapját, követelésének összegszerűségét nem határozta meg egyértelműen, a felmerült kár tényét és összegszerűségét sem tudta igazolni.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [13] A felperes a jogerős ítélet jogszabálysértését abban határozta meg, hogy nem állapította meg az alperesek részéről az ügyvédi megbízási szerződést sértő magatartást, továbbá hogy az előzményi perben a perköltség viselésénél a felperes és a volt élettársa perbeli pozíciójánál nem érvényesítette az egyszerű pertársaság szabályát. A Kúria a jogerős ítéletet ebben a keretben vizsgálta felül. A felülvizsgálati kérelem a következők szerint nem alapos. A jogerős ítélet felülvizsgálatára a Pp. 270. § (2) bekezdése értelmében csak jogszabálysértés miatt van mód, a perben támadott jogerős ítélet azonban nem jogszabálysértő.

[14] Az előzményi perben a hitelező az adóst és a zálogkötelezettet együtt perelte, ez tény. Az alperesi oldalnak, így az alperest képviselő ügyvédnek nincs módja azt befolyásolni, hogy az ellenérdekű fél kit és milyen jogi konstrukció mellett perel. Egy kölcsönszerződésnél általános, hogy az adóst és a biztosítékot nyújtó személyeket, így a perbeli esetre vetítve a jelzálogkötelezettet együtt perlik. A felperes sem tette vitássá, hogy az adós a szerződésből eredő kötelezettségét nem teljesítette, így a hitelező jogosulttá vált a kölcsönszerződés felmondására. A régi Ptk. 255. § (1) bekezdése értelmében a zálogtárgyból való kielégítés - ha jogszabály kivételt nem tesz - bírósági határozat alapján végrehajtás útján történik. A felperes által becsatolt szerződés 10.1. pontja ennek megfelelő rendelkezést tartalmazott. A hitelező tehát, hogy a zálogtárgyból kielégítést kereshessen, a felperest is perelnie kellett, és ezt pergazdaságossági okból az adóssal egy perben tette meg. A hitelező követelésének csökkentését csak egyetlen körülmény eredményezhette volna, ha az adós igazolja, teljesítése meghaladta a hitelező által a keresetében meghatározott összeget. Ilyen bizonyítás nem volt. Az adott szerződési konstrukció jellegéből következik, hogy amennyiben az adós, mint főkötelezett nem teljesít, a hitelező a szerződés biztosítékaiból fogja a követelését kielégíteni. A régi Ptk. 251. § (3) bekezdése kimondja, hogy a zálogtárggyal való felelősség terjedelme ahhoz a követeléshez igazodik, amelynek biztosítására a zálogtárgy szolgál. Kiterjed a kamatokra, a követelés és a zálogjog érvényesítésének költségeire, továbbá a zálogtárgyra fordított szükséges költségekre is. A felperesnek a zálogtárggyal való helytállási kötelezettsége a zálogtárgy értékéig ahhoz igazodott, hogy a főkötelezettnek milyen tartozása áll fenn. Ilyen értelemben, ha a hitelező csak az adóst perli, az adóssal szemben megállapított visszafizetési kötelezettség a zálogtárgyból kielégítendő követelés nagyságrendjét is meghatározta volna. Ebből következően az adós marasztalása a felperes helytállási kötelezettsége mértékére a perben való részvétele nélkül is kiterjedt volna, vagyis az adós és a zálogkötelezett között a Pp. 51. § a) pontja szerinti pertársaság állt fenn. Így az előzményi perben a Pp. 82. § (1) bekezdése volt irányadó a perköltség viselése tárgyában. Nem tanúsított jogsértő magatartást a felperes képviselőt is ellátó I. rendű alperes, hogy pusztán ez okból nem élt fellebbezéssel az előzményi perben meghozott elsőfokú ítélettel szemben. Megjegyzendő ezáltal a fellebbezési illeték és a fellebbezési eljárás ügyvédi költsége nem hárult az előzményi per alpereseire. Az előzményi perben az I. rendű alperessel a kapcsolatot a felperes volt élettársa, az adós tartotta. A felperes azonban nem volt elzárva attól, hogy maga is közvetlenül tájékozódjon, információt kérjen. Az együttműködési kötelezettség saját részéről történő elmulasztására a felperes jogot nem alapíthat.

- [15] Végül az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen utalt arra is, hogy a felperes az általa érvényesített kártérítési felelősség egyik alapvető elemét, az elszenvedett kárt semmilyen szinten nem bizonyította. Önmagában azzal, hogy a jogerős ítélet alapján elrendelt végrehajtás keretében kiállított letiltást tartalmazó nyomtatványt (nem teljes terjedelemben) becsatolta, nem igazolta, hogy az elsőfokú ítélet meghozataláig perköltség címén milyen összeget vontak le a munkabéréből. Erre nézve a munkáltatója igazolását elmulasztotta benyújtani. A nem vagyoni kárként érvényesített követelést pedig felperes – felhívás ellenére – nem részletezte, és igazolására semmilyen bizonyítékot nem jelölt meg.

Záró rész

- [16] Mivel a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben felhívott jogszabályi rendelkezéseket nem sértette, a megjelölt okból nem volt jogszabálysértő, azt a Kúria – a Pp. 274. § (1) bekezdésére figyelemmel tárgyaláson kívül meghozott határozatával – a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az alperesek képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíjról a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 75. § (2), 78. § (1) bekezdése, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetékről az Itv. 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2016. szeptember 28.

Dr. Molnár Ambrus s.k. a tanács elnöke Dr. Madarász Anna s.k.
előadó bíró Dr. Ambrus Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő